

ἄρτον του; — "Ἐχω τὸν ἰδικόν μας. — "Ἐχουσι τὸν ἄρτον σας; — "Ὅχι. Ποῖον μέλι ἔχετε; — "Ἐχω τὸ μέλι τοῦ πατρός μου. — Ὁ Πέτρος ἔχει πατέρα καὶ ἀδελφούς; — Μάλιστα. — Τίς ἔχει λεπτοκάρμα; Ὁ Δημήτριος. Ἐχει ὁ Πέτρος ἀδελφόν; — Μάλιστα ἔχει. Ἐχετε ἀηδόνα; — Ὅχι. — Ἐχετε καθέκλας καὶ λαγωούς εἰς τὸν οἶκόν σας; — Μάλιστα. — Ἐχετε τὸν ἄρτον του; — Ἐχω τὸν ἰδικόν μου. Ἐχετε τὴν καθέκλαν μου; — Ἐχω τὴν καθέκλαν σας. — Ποίαν καθέκλαν ἔχετε; — Ἐχω τὴν ἰδικήν σας. — Ἐχετε οἶκον; — Μάλιστα, Κύριε, ἔχω.

Μάθημα δεύτερον (Вторий урокъ)

"Ὄνομα ἐπιθετον (Прилагателно име).

Ἐπειδὴ τοῦ λοιποῦ οἱ σπουδάζοντες θέλουσιν ἀπαντᾶ εἰς τὰ θέματα ὀνόματα οὐσιαστικά τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, ὡς καὶ ἐπιθετα, ἀντωνυμίας καὶ μετοχάς, διὰ τοῦτο πρὸς εὐκολίαν αὐτῶν καταχωροῦμεν ἐνταῦθα καὶ ἄλλους πίνακας, ἐφ' ὧν νὰ δύνανται οὗτοι νὰ κλίνωσι σχεδὸν πάντα ἐκ τῶν μνημονευθέντων εἰδῶν.

Ὁ ὁποῖος (който), ζάχαρις (сάхаръ), οἰκία (кѡща), τράπεζα (маса), κυδώνιον (дюля), μανδύλιον (кърпа), ἀδυναμία (слабость), κήπος (градина), καλὸς (добъръ), ὁ καλὸς (добрия-тъ ἢ добрия), κακὸς (лошъвъ), εὐμορφος (красивъ), νέος (младъ), γέρον (старъ), εἶναι (е), μεγάλος (голямъ), μικρὸς (малъкъ), ὁ μικρὸς (малкия-тъ), αὐτὸς, αὐτή, αὐτὸ, (той, тя, то), ὅμως (но), πολὺ (твърдъ).

Διὰ νὰ κάμωμεν τοὺς σπουδάζοντας νὰ γνωρισθῶσι καὶ μετὰ τὴν ἀρχαίαν κλίσιν τῶν ἐπιθέτων, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν μετὰ τὴν Ῥωσικὴν καὶ τῆς ὁποίας αἱ πλάγιαί ἐνικαὶ πτώσεις τῆς πλήρους καταλήξεως εὐρηγνται ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ Βουλγαρικῇ γλώσσῃ, καταχωροῦμεν ὅχι μόνον αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν συνήθη νῦν πλήρη κατάληξιν τῶν ἐπιθέτων ἐν τῇ γραπτῇ γλώσσῃ ἀνευ ἄρθρου καὶ μετὰ ἄρθρου συγχεχωνευμένην.